

Школа чарівних тварин

1. Познайомся з героями твору. Що незвичайне ти помітив?

Якби ти навчався в чарівній школі, яку тварину мріяв би мати?

Настав час пригод!

Школа Вітерштайн
Ця шко́ла нормальна школа, тут є директор, завжди і великий шкільний сад. Ця шко́ла нормальна? Ну, майже. Навіть не одні тварини...

Міс Корніфілд
Учителька у школі Вітерштайн. Іноді вона може бути надто суворою, але хоча дала кожного з нас її учням було добре. Окрім того, вона точно знає, хто з нас потребує допомоги...

Містер Мортимер Моррісон
Господар чарівної зоологічної крамниці. У ній ви знайдете чарівних тварин, які вміють говорити. Кожна з них чекає на людину, яка підходить саме їй...

Автобус містера Моррісона
На якому ми їдемо до школи світу, шукаючи чарівних тварин.

Пінкі
Незвичайна сорока — це чарівний птах містера Моррісона. Якщо тільки ми зможемо не забити її стиснутою головою...

Ашанті, чорнамамба, та Леонардо, бурчуча
Двоє з бачених тварин, які вміють говорити і вони ще мешкають у зоологічній крамниці. Як і всі чарівні тварини, найбільше вони прагнуть зустріти справжнього друга...

Клас міс Корніфілд
Ця шко́ла нормальна! Але ж 24 учнів. Цікаво, кому з них необхідна чарівна тварина?

Можливо, чотирнадцять лі?

Або годинникову й?

Чи кришталеву Бенні?

Ретельно! А для перевірки речей?

12 А може, калесний Гелен?

Сором'язливий Ааш-Кел?

Чи вилазковому Едді?

2. Прочитай телеграму Мортимера Моррісона. Яким ти уявляєш собі цього героя і його подорож?

Телеграма, відправлена з поштою Локрой, Антарктида
Від кого: Мортимер Моррісон
Кому: Міс Корніфілд

Привіт, сестричко +++ Як там удома?+++ Ти вже знаєш, у якій школі будеш викладати? +++ Я тут саме в Антарктиді, шукаю чарівних тварин +++ Мого маманка, але все ще добре +++ Скоро побачимось. Мортимер

А тепер порівняй те, що ти уявив, із тим, що прочитаєш далі.

Автобус із гулкою прокотівся по вертійтій кривої поверхні, гучно заревів та зупинився. Із нього виплила з хвилюючою швидкістю людина. Оглянувшись навколо. Над гладкою поверхню води стрімкими крижаними горами, які віддавалися у самісімейне небо. На острів побіглися великі білі, м'які окреслені кучугури. Навколо було надпрохуд тихо.

А потім невідь звідки почувся тихий гомін і крики, далося схочіти на звуки труби. Чоловік поспішив, поспішав хутряну шапку та підняв собі, якщо переставляючи ноги.

Він швидко уже майже підхопив, коли натрапив на величезну пінгвіна. Оглянувшись оком безлічі чорних голів, прискіпавши і він дозволити промовити: — Це ж, Мортимер Моррісон, — пробурчав він. — Господар чарівної зоологічної крамниці. Чарівним тваринам добре знається і мене, тому ти, хто знаєш, можеш піти зі мною.

Чоловік чекав, але поки що жоден з пінгвінів не рухнувся на його слова.

— Чарівні тварини — це унікальні істоти, — продовжував він. — Ти, хто відлучає в собі цю унікальність, підходите ближче.

Містер Моррісон чекав.

А потім, враз, колоди ваче одрагненься. Тонкі Олли з пінгвінів озирнулися. Він швидко, прорігав зупинився, але інше, а потім зупинився навпроти

чоловіка з хутряної шапки. Обидва уважно дивилися один на одного.

— Ну, то що, ти розумієш, що я кажу? — запитався Мортимер Моррісон.

Пінгвін кивнув та кинувся швидко.

— Купи! — промовив він.

— Спробуй не що раз, — вирішив підбадьорити його Мортимер Моррісон.

— Купи! — різко виконав пінгвін та відхвута з поспіхом.

— А я й так не маю, що йти хтось інший, хто розуміє зовсім інше, — невдоволено промовив він. Пінгвін криво крикнув та показав на чоловіка, як, підійшов до нього один із інших, — стояли пінгвіни. — Я почувся таким самотнім, і по чорній нощі пінгвіни скотилися сплясати.

— Тепер їх так сплясати, м'яко промовив Мортимер Моррісон. — Якщо підеш зі мною, знайдеш добрих друзів.

— Хлопчик і інші істоти, які говорять, може, може? — розпитував пінгвін.

— О, так, — кивнув чоловік. — Ми чарівні істоти розуміють один одного. Але оскільки вони значно менше, ніж ми, вони не можуть собі дозволити і роз'їздити нас на своєму автобусі та їздити їх. У мене вони знаходяться вчорні дні. Як тебе звати?

— Юрій, — відповів пінгвін.

Мортимер Моррісон посміхнувся.

— Дякую прощай, Юрій! Тепер ти ніколи більше не почуватимешся самотнім.

LIVEWORKSHEETS